

Ven jak je libo

Tři dny před koncem vojny: dvouhodinovej výslech u kontráše ohledně fotky kněze Popieluszka, kterou Frantovi našli při ranní prohlídce.

Návrat do civilu. Ve schránce obálka od jakýhosi dobrodince, s fotkou, na který Frantovu dívku Alenku ojíždí tři chlapi. Inu, dobře, zas až taková novinka to pro Frantu nebyla.

Punkovej koncert *zcela legálně* skoro v centru města, v sálu hotelu Tichý... a kdo jinej to nevletěl Frantovi na hlavu při stage-divingu než jeho bejvalý studentky z grafický průmyslovky. Anetě prokousnul loket a navrhnul: „Pojď ke mně domu.“ „Já musím dneska jinam.“ Franta pak před domovníma dveřma zjistil, že mu při pogu musely z mělký kapsy vypadnout klíče. To by teda bylo povedený, kdyby s nim Aneta bejvala šla. Rozhodl se, že přespí u matky, jenže v autobuse vytuhnul a probudil se až na konečný u páchnoucího rybníka za nějakým předměstským sídlištěm. Na zpáteční cestě vytuhnul znova a probudil se na opačný konečný vedle vybagrovaný díry na metro, prokrista co teď bude dělat? Jezdit jak magor celou noc mezi dírou a rybníkem?

Prsatá premiantka ze třetí bé ve Frantově posteli... přesněji, jak již bylo uvedeno, na matracích, který Franta rozložil na zem místo postele. Rozkoše s touhle holkou si vybájlil v nejhorších chvílích u 56. spojovacího pluku na Borech. Když ji další den ráno dovez do školy, dověděl se, že vypukla revoluce.

Na Václaváku ho to smetlo. Tohle už nikdy nezažije.

Je to tady. Panebože je to tady. Ne, tomu nelze věřit. Všechno určitě skončí nějak strašlivě špatně. Kolegyně mu pošeptala, poté, co proslovil byť jen krotkou řeč v tělocvičně na ranním mítinku studentského stávkového výboru: „To si radši honem nech vzít míru na rakev.“ Franta pak až do odpoledne vymejšlel, jak by mohl tu řeč nezávadně vysvětlit, neobvykle často musel chodit močit a na záchodě nad mísou si přeříkával svou

obhajobu. Ale odpoledne zas ten Václavák. Co všechno se uvolňovalo z hlubin vnímání – zamrznuto tam, navždy potlačeno, ubito a usmrceno, nyní se dralo ven jako bouř živlů, vyřadilo z rutinního provozu fungující vzorce vědomě korigovaného chování, proudilo tělem v pulsech a přivalech strhávajících hráze, odpálilo tělesný termoregulátory, takže v žilách se prudce mísily v divokejch turbulencích ledový toky krve s horkejma, který vyvěřely ze zasypanejch pramenů. Jen na chvíli se Frantovi navrátil kontrolovaně odtažitej nadhled a cynicky ironickéj úšklebek, to když se davy valily pod prosklenou divadelní budovou a z horních pater jim blahosklonně kynuly ztopořenéj figury herců. Ježíšmarjá herci, to snad né! Ti zločinci studený války, co by měli viset na lampách hned vedle členů politbyra a důstojníků státní bezpečnosti. Vykonavatelé kulturní genocidy. Prostituti z televize. Ke všemu ochotní krmiči dobytka: stáda je nutno udržet ve hnoji a vy, soudruzi televizní herci, vy musíte toho hnoje co nejvíc vyrobiť a nacpat jim ho do huby! A teď hledaj osiřelí maňasové nahonem novýho principála, na jehož ruku se nechaj navlíknout.

Po půlnoci se Franta vrátil na Václavák pro čerstvý vydání Mladý fronty a Svobodnýho slova, ze kterejch bude studentkám ráno předčítat vzrušeně přeskakujícím hlasem neslýchaný věty, opatrně zpochybňující správnost personálního složení nejvyšších orgánů Strany. Před Melantrichem ho potkal bojovně naladěnej Pohvizda, někdejší redaktor odborářskýho tisku. „Hele, pod' tady podepsat tuhle petici. Seš přece učitel, a navíc ještě nezávislej hudební publicista, to má ňákou váhu...“ Jako spása se zjevila Dáša. „Hnedka ti to podepíšu,“ ubezpečil Pohvizdu Franta, „malej moment, za chvíli se vrátim, jen co tady rychle něco vyřídím.“ Franta odtáhnul Dášu stranou. Paradoxně s Dášou ledacos nevyřízenýho doopravdy měl, ale v týhle situaci mu stačilo, že má záminku ke zmizení. *Dáša chodila před prázdninama do třetí á. Měli za třídní obávanou zakrslici Sádlovou, s níž seděl Franta ve stejný předmětový komisi a s jejíž metodikou zásadně nesouhlasil, a Dáša jednoho červnovýho odpoledne přišla Frantu s rafinovanou upejpavostí poprosit,*

jestli by ji nepřipravil na reparát. Od Sádlový dostala za pět. Ha ha, jen počkej Sádlová, říkal si Franta, však já Dášu doučím, až ti z toho popraskaj brejle – a ještě k tomu Dáša nejspíš Frantovi za odměnu dovolí, aby si ji ochutnal. Nakonec to dopadlo půl na půl. Jako ten fůr: „V poslední době souložim na padesát procent.“ „???“ „No to je jednoduchý: já chci a ona mi nedá.“ Zhruba na ten způsob, i když kapku jiná varianta. Dáša reparát udělala, to je ta první půlka. A přefiknul ji místo Franty ryšavej posluchač nástavby Pepa, nyní místopředseda stávkovýho výboru. A to prosím Frantovi už ležela Dášulka na gauči s vyzývavě vystrčeným zadkem ve strečovejch kamaších! Listovala při tom v učebnicích a Franta se už skoro viděl, jak jí stahuje gumu těch kamášků přes marcipánovou prdelku, rovnou i s kalhotkama... jenže ve skutečnosti mu ruce zůstaly nečinně viset podél těla. Asi ho oslepila záře jejích blond'atejch vlasů – tak dlouhejch, že jí olizovaly zadek jako zlatý hád'ata na stráží před bránou pokladů. Zkrátka to Franta zatím odložil: dyť mu přece slíbila, že ještě pudou na panáka, jakmile složí ten reparát! To bude bezesporu neskonale vhodnější příležitost. Koneckonců, kdyby ji teď ojel a ona pak u reparátu propadla, mohla by se mu pak ze vzteku kdovíjak pomstít a pěkně mu to ve škole zavařit. Spravedlivější bude vychutnat si odměnu, až bude zasloužená. No dobrá, Franto, když myslíš. Nikdo ti tu iluzi nebere... Honem tedy vstříc dlouho očekávanému dni rajskejch rozkoší. Dáša prošla za čtyři a na úvod vzala Frantu na oběd do podniku, kde dělal pingla její přítel. Všechno na jeho účet! Švej žužu Franta spolykal v deseti minutách, aby pokud možno co nejdřív s Dášou vypadli a vlítli konečně do tý postele. Ale pingl zdržoval: dá si prej pán něco k pití, když máme takovou slávu? Jasně! Vodku prosím! Pak druhou. Pátou a šestou už pingl nesl s neskryvaným potěšením. Na rozloučenou je škodolibě napomenul, ať se dobře bavěj a nezloběj. Kurva fix, takhle zle už Frantovi dlouho nebylo. Dáša ho trpělivě vodila po vhodnejch zákoutích, aby nezvracel přímo na ulici. Ale líp se mu bohužel neudělalo.

Omlouval se horem dolem. „Trochu sis to posral, Franto, ale to se stává, svět se nezboří.“

Opřela ho o zeď Národního divadla a šla.

Dáša se s Frantou roztržitě přivítala, oči jí těkaly sem a tam, odstrčila mu ústa přibližující se k jejím a řekla: „Počkej chvíli, hned se vrátím, jen co si támhle rychle něco vyřídím.“

Franta se zdaleka vyhnul místu, kde tušil Pohvizdu, a jel domu opisovat na psacím stroji čerstvý pražský materiály pro kamarády z maloměst.

Každou hodinou, každou půlhodinou, *každejma pár minutama* se dění prolamovalo do stále překotněji běžících časovejch pásem. Tělo vstřebávalo vyšší a vyšší emoční dávky ve zkracujících se frekvencích. Dimenze vnímání se vrstvily, aby se měla kam vejít dosud neexistující škála neustále se stupňující mocnosti slov a významů.

Franta už prošoupal v koberci běžeckou dráhu kolem stolu, nemohl totiž jinak ventilovat přetlaky než běháním. U puštěného rádia od rána do večera vyskakoval ze židle a obíhal stůl. Páni, toto prohlášení! Tato výzva! Ale pozor, toto varování! Ježíšikriste toto nebezpečí! Ty vole tenhle promluvil! Tenhle se vrátil! Kristova noho, *tenhle* se taky vrátil! Tenhle vystoupí s projevem! Já se pomínu, dokonce i *tenhle* je zpátky v republice! Toto hrozí! Aha, no samozřejmě, toto na nás chystají! Nelze ani na chvíli oka zamhouřit!

Teprv po několika předlouhejch dnech si Franta dovolil přestat bejt ve škole aspoň na malou chvíli smrtelně uvědomělej a vyvěsil na nástěnku výzvu „Kocáb na Hrad“. Vzala si ho stranou kolegyně, která ho druhdy nabádala k obstarání rakve, a pošeptala mu: „Měl bys to, Franto, radši sundat, když teď všichni podporujem kandidaturu Havla.“

Mezitim v televizních zprávách přestříhávali ostnatý dráty. Tak odted'ka ať už se spánembohem děje, co chce. Ať si klidně vyhraje první svobodný volby kdokoliv. (Franta si nedělal iluze. Odjakživa měl s kámošema opozičního smýšlení zásadní spor. „Západ udělal v Helsinkách tragickou chybu,“ tradovalo se mezi nima, „měl totiž nekompromisně trvat na tom, aby se v každý evropský zemi konaly svobodný volby pod mezinárodní

kontrolou.“ „Bejt u nás svobodný volby,“ smál se Franta, „většina národa stejně zvolí komouše. Že prej ne? Radši se z toho proberte. Lid má všechno, na čem mu záleží: jistěj flek až do důchodu, pracovat ani hovno, místo toho si přes den vystojej frontu na tlustý maso, doma si navlečou tepláky, přežerou se, čtyři hodiny prdí u televize, vychlastaj pět lahváčů a odvalej se chrápat. Která ze zakázanejch věcí jim chybí? Chybí jim snad Patočkovy spisy? Chybí jim Teilhard de Chardin? Chybí jim konceptualismus? Chybí jim živej koncert Captaina Beefhearta? Chybí jim New York Times? Hovno, vole, maj pivo za korunu pade a ve čtvrtek po obědě sednou do škodovky a odjedou prdět na chatu. Ke čtení si kupujou Haló sobotu. Chybí jim cestování? Tříkrát už byli u moře v Rumunsku, pokaždý dostali sračku a počtvrtý už nepojedou. A na Západě co by dělali? Zboží je tam jen pro boháče, tak co by z toho měli, očumovat výlohy a nemít ani na žvejkačku? Tak co jim teda chybí? Muset se každou chvíli rozhodovat z padesáti možností? Ještě toho trochu. Muset v práci kmitat jak čert? Tak to, vole, rozhodně. A že jsou disidenti zavřený? Neměli narušovat pořádek, to by taky mohlo zanedlouho skončit stávkama.“) Pokud byť jen na okamžik poleví naše pozornost, komouši ještě leccos spunktujou a StB určitě stihne rozehrát velký partie, ale ostnatej drát už znova nenatáhnou. Na to už není doba. Tim si byl Franta uprostřed všech obav a bází zcela jistěj.

A hned taky učitelé hrrrr na předvánoční nákup do Lince. Franta by snad s tím babincem ani nejezdil, ale nutně potřeboval sehnat jednu zásadní věc: už dávno mu došel Penis Maraton z Amsterdamu a podle toho to taky vypadalo. Kupříkladu prsatá premiantka už podruhý k Frantovi nepřišla a od té doby se jen nejapně vylouvala, nepokoušejíc se ani dodat svejím výmluvám věrohodnosti. Musela si zřejmě odnýt opravdu strašlivej zážitek, protože jinak by bylo logický, že se má před svým učitelem přetvařovat aspoň z vypočítavosti. (Ve skrytu duše Franta dokonce blahořečil osudu, že se neocitnul v posteli s Dášou.) V Linci dostali učitelé čtyři hodiny času, Franta se rozhodl systematicky

prošněrovat celý město, dokud nenarazí na sex-šop... ojoj, to se Franta nachodil – hodina pryč, nic, dvě hodiny pryč, nic, tři hodiny pryč, furt nikde nic, nakonec už uličkama přímo probíhal, HA, tady konečně! Stihne to nachlup – jenže Penis Maraton slečna prodavačka neznala, a tak musel Franta nahonem sestavit definici charakterizující typ produktu, kterej tu nepochybně musej mít pod jiným firemním názvem: „anestetizující sprej snižující citlivost tkáně, obvykle na bázi mezokainu“ – „Aha, vy asi myslíte Dlouhopich, že mi to nedošlo hned, tak ten tu máme za tři sta šilinků“ – Franta celej ztuhnul, hlasivky mu odešly a už ze sebe nic nevypravil: ano, tři sta šilinků sice měl, ale plánoval, že za ně koupí těch sprejů tak pět, a k tomu ještě pár Mozartovejch koulí.

Když se vrátil ze zájezdu, seděla mu přede dveřma od bytu astrální bytost. Rukama si objímala kolena a na nich měla položenou blond'atou hlavu, jaká na světě existuje jen jedna jediná. Vlasy jí tekly po nohou jak vodopády.

„Franto,“ pravila úpěnlivě, „pamatuješ na toho pingla? Dneska jsem zjistila, že byl celou dobu u estébáků. Necháš mě tu do rána? Seš muj kámoš, vid'? Jsem zoufalá, prosimtě nezneužij toho.“

Franta se přistihl, že si myslí: „Inu, však ono se uvidí...“